

[Paul Schlüter.]

og man har accepteret handelspolitikken principper, som vi foreløbig kender dem. Sverige har tiltrådt fællesmarkedets konkurrenceregler. Sverige har givet tilslutning til den frie kapitalbevægelse. Sverige har tiltrådt det fælles arbejdsmarked, og endelig har svenskerne givet udtryk for, at de vil bygge på retten til fri etablering. På alle disse områder, som jo er de vigtigste, er Sverige stadig med. Et stort forbehold har man naturligvis taget, det vidste vi, det forbehold, at der må tages det nødvendige hensyn til bevarelsen af den svenske neutralitetspolitik, og at Sverige ikke kan eller vil deltage i, hvad man kalder forpligtende udenrigspolitiske konsultationer; det kan ikke undre.

I dette øjeblik kan vel ingen sige, hvilken institutionel form Sveriges tilknytning til sin tid bliver lagt i, men jeg har gerne villet fremhæve, at tingene i dette øjeblik tyder på, at Sverige på langt de fleste praktiske områder får en stilling, som nøje svarer til Danmarks og Norges. Afstanden imellem os bliver næppe så stor, som mange frygtede for 1 eller 2 år siden.

Vi kan også i dag konstatere, at de sidste måneder har bragt enten en løsning eller dog en vis afklaring af mange af de problemer, som Danmark har ønsket taget op til speciel forhandling i Bruxelles. For Danmark, der producerer levnedsmidler til 15 millioner mennesker, må det selvsagt være af helt afgørende betydning, at vi arbejder for at sikre afsætningen af 2/3 af vor produktion til ordentlige priser. Det har været vort standpunkt hidtil, at den fælles landbrugspolitik i fællesmarkedet skulle gælde også for nye medlemslande meget hurtigt efter deres optagelse. Der må skabes ét stort, frit marked for landbrugsvarer snarest.

Jeg mener, det er en betydelig afklaring, at man nu kan fastslå, at der ikke er væsentlig forskel imellem det forslag på disse områder, som den danske regering afleverede til EEC i Bruxelles i november, og EECs svar, og yderligere at England nu har accepteret, at den nødvendige pristilpasning for landbrugsvarer sker gradvis over en fem års periode. Der er nu kun ganske få landbrugsproblemer tilbage at skaffe løst eller afklaret, og alt peger på, at Danmark i alt fald straks fra medlemskabets begyndelse

vil få væsentlige fordele for eksporten af landbrugsvarer. Vi slipper for en langvarig overgangsperiode; vi kommer gradvis ind i fællesmarkedets landbrugssystem, men for eksportindtægten er der fordele straks fra starten.

Hvis jeg må vende mig til industriområdet, vil jeg også her fremhæve, at vi nu ved væsentligt mere end for få måneder siden. På toldområdet er der enighed om en overgangsperiode på 5 år, samme længde som på landbrugsområdet, og det er en imødekommelse af et ønske, Danmark hele tiden har næret. Så vidt vi kan bedømme, sikrer det en passende tid for tilvænnning for danske virksomheder, således at vi under ændrede toldregler undgår chok for konkurrenceevnen og beskæftigelsen.

Jeg vil også gerne nævne, at Danmark jo har kunnet tiltræde fællesmarkedets planer om generelle præferencer for u-landenes eksport. Jeg nævner det, fordi det viser, at fællesmarkedet her fører en politik over for u-landene, som er langt fra den lukkede politik, mange gerne har villet karakterisere fællesmarkedet ved. Det er en politik, som nøje svarer til indstillingen i den danske regering, og jeg synes, det er glædeligt, at man her har kunnet koordinere med fællesmarkedets planlægning.

Mellem England og fællesmarkedet, ved vi nu, er der omsider skabt forståelse om en fornuftig overgangsordning for finansieringsbidragene, og vi kan vel regne med, at vi kan opnå samme nedslag i overgangsperioden som England. Kan vi det, og det har jeg vist lov at bygge på i dag som det sandsynlige, mener jeg også, vi kan betegne dette som en absolut tilfredsstillende ordning for Danmarks vedkommende.

Men på den anden side ved vi, at der stadig er enkelte områder, hvor yderligere opklaringsmanøvrer er nødvendige, vel især fordi der er felter, hvor også andre ansøgerlande har problemer, der kan minde om Danmarks, og hvor man nok derfor må være forberedt på en fælles slutrunde. Det gælder nogle arbejdsmarkedsproblemer, det gælder nogle tekniske problemer på fiskeriområdet, og specielt for Danmarks vedkommende gælder det vore interesser i forholdet til Færøerne og Grønland. Disse problemer har endnu ikke kunnet tages op til en endelig løsning, men jeg tror, at det i slutfasen vil